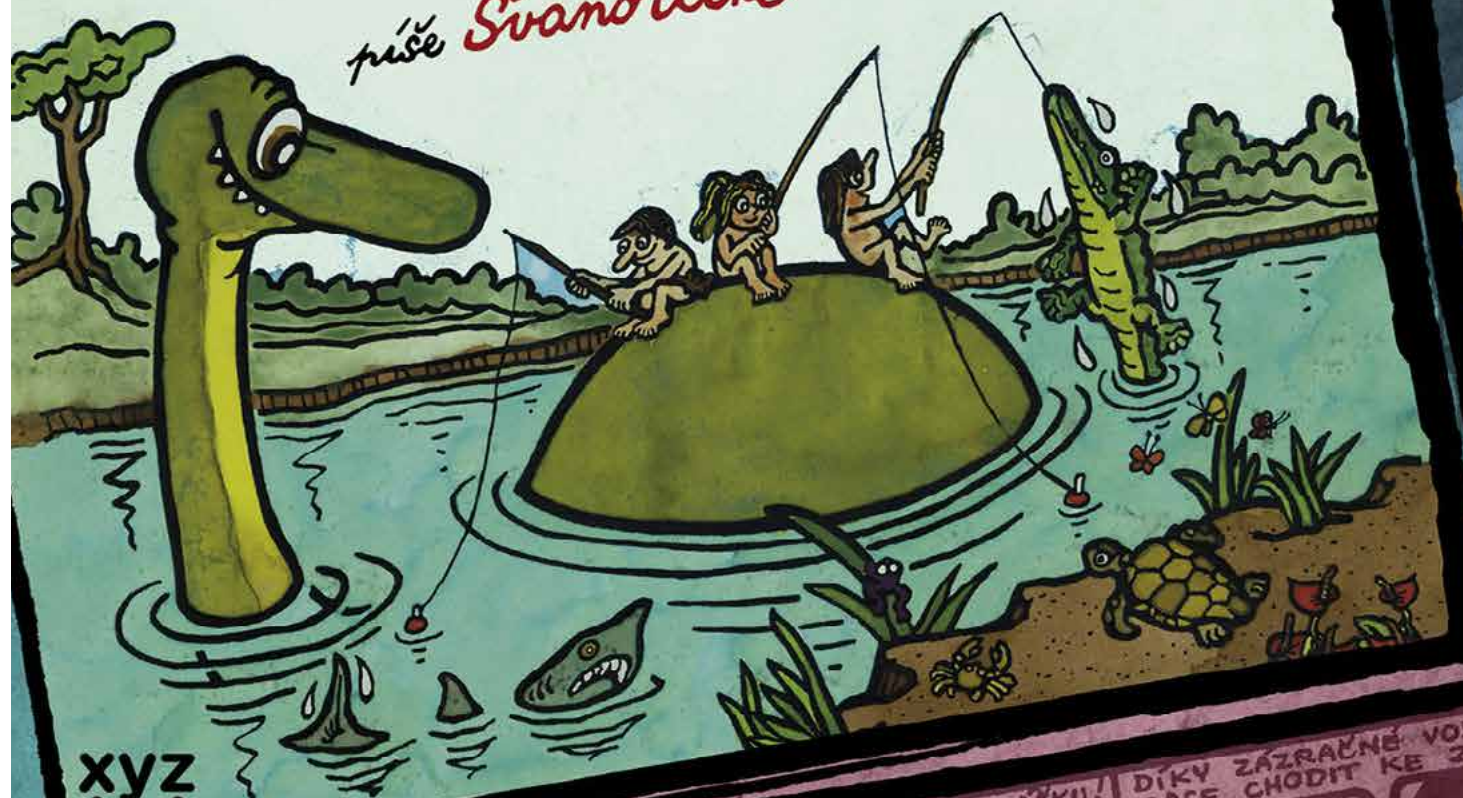

...ločka Holmesa
psal A. C. Doyle,
psal Neprakta

POMOC! ZDE SE UBLIZUJE
CHURAVEMU ZLOVEKU!

ZLATÁ KNIHA KOMIKSŮ NEPRAKTŮ A ŠVANDRLÍKŮ

píše Švandrlík kreslí Neprakta

xyz

JUDITO, MILÁČKU!
DÍK V ZÁRAČNĚ VODĚ
ZASE CHODIT KE ZPOV

Zlatá kniha komiksů Neprakty a Švandrlíka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Miloslav Švandrlík
Zlatá kniha komiksů Neprakty a Švandrlíka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZLATÁ KNIHA KOMIKSŮ

píše *Svandrlik* kreslí *Neprakta*

xyz

FIRMA NEPRAKTA

Na začátku listopadu 2019 bylo možné oslavit 70. výročí firmy, která dodávala na stránky denního tisku, do časopisů a magazínů i jinam denní či týdenní dávku inteligentního a laskavého humoru. Ta firma se nazývá, či nazývala, NEPRAKTA. Založili ji na Dušičky roku 1949 dva umění milovní přátelé, které spojovala sběratelská vášeň. Zajímali se o exotické kuriozity, a nejen že je umísťovali do svých stále bohatších sbírek, ale ke každému novému úlovku se pojil nějaký příběh, specifická historie onoho artefaktu, nebo alespoň souvislosti s jinými předměty ze sbírky.

Bedřich Kopečný, starší z obou přátel, se narodil ve Vídni v roce 1913. Před 2. světovou válkou nedodělal technickou univerzitu, „vystudoval“ však život – všechny jeho dobré i zlé stránky. Psal do novin a časopisů básničky, reportáže a kritiky, za války některá periodika zdobil svými cestopisy. Ač toho do roku 1939 moc nenacestoval, byl natolik sečtělý, že mohl čtenáři vylíčit krásy Persie či Arábie se spoustou neobvyklých detailů a v protektorátním temnu povzbuzovat jeho i svou fantazii. V roce 1949 se stal obětí provokace bezpečnostních orgánů a namísto v redakci skončil na šachtě. Novinařinu měl zakázanou, a tak se živil jako horník.

Jiří Winter se narodil v Praze roku 1924. Odmaturoval v roce 1942. Vysoké školy byly zavřené, nemohl tedy studovat vysněnou přírodovědu, a tak nastoupil na střední grafickou školu. Než ji stačil dokončit, přišlo totální nasazení a vzápětí trest za účast v protinacistickém odboji. Z německého lágru se vrátil až po osvobození Československa. Nestal se vědcem, ale malířem. Umění v poválečných letech moc nevynášelo, a Winter tak byl rád, že mu po otci zůstala sklenářská živnost. Politická situace se rychle změnila, a i když měl vyznamenání z odboje, musel živnost po nátlaku zrušit a hledat jiné zaměstnání.

Ve zmíněném dušičkovém období se oba jmenovaní rozhodli zkusit se živit humorem – konkrétně kreslenými vtipy, které budou nabízet po redakcích. Očividně nepraktický způsob obživy reflektovali kolektivním pseudonymem NEPRAKTA. Výtvarně nadaní byli Kopecný i Winter. Řešili proto, kdo bude vymýšlet vtipy a kdo vytvářet finální kresbu. Záhy měli jasno – pilnější a zodpovědnější Winter vydržel sedět u pracovního stolu, zatímco Kopecnému vyhovovalo sbírat náměty v malostranských pivnicích, vinárnách a barech. Zprvu se jejich obrázky objevovaly jen v nedělní příloze *Svobodě b slova*, brzy si však získaly oblibu u čtenářstva a posléze i u šéfredaktorů, neboť se noviny s Nepraktovými vtipy lépe prodávaly.

HUMOR NEPRAKTŮ

Téměř okamžitá obliba produkce Neprakty (původní forma názvu byla ženského rodu) těžila z odlišnosti od dosavadního kresleného humoru. V poválečném tisku ještě doznával humor protektorátní, trefující se do společenských zlořádů, jako byla šmelina a keťasení (což bylo prakticky to samé), a po nástupu komunistické vlády stejní nebo noví autoři mířili proti americkým imperialistům a německým revanšistům. Taková legrace se čtenářům rychle převedla. Nepraktovy vtipy cílily na obyčejné lidské vlastnosti. Jednotlivé kritizované atributy navíc nepřisuzovali pouze lidem, ale často zvířatům, hmyzu nebo rostlinám, případně do děje obsadili rytíře v brněních nebo půvabné dámy v historických kostýmech. Na tu dobu to bylo docela originální a díky tomu, jak se Winterova kresba vyvíjela a získávala charakteristickou linku, čtenáři Nepraktu na první pohled poznávali a na pultech ho přímo vyhledávali.

Konzumentům nevadilo ani to, že jeho vtipy byly až na poslední stránce a povětšinou ve velikosti větší poštovní známky, neboť podle názoru tehdejších pohlavárů nebyl autorův přínos pětiletce nijak zvlášť významný.

V dobách, kdy Kopecný fáral v uranových dolech a nedodával Winterovi dostatek námětů, našel si mladý kreslíř jinou platformu – začal ilustrovat kynologické příručky a různé naučné a tzv. populárně-vědecké knihy. Na čas se značka Neprakta z československého tisku vytratila. Když pak začali znovu publikovat v *Dikob azu*, *Svobodném slově* a *Mladé frontě*, zmizelo jméno Kopecný z povědomí veřejnosti, protože oba autoři směli svou tvor-

bu nadále uveřejňovat jen pod názvem Neprakta. A pro čtenáře jméno Neprakta splynulo s Winterovou osobou.

Plodná spolupráce skončila nemocí a posléze úmrtím Bedřicha Kopecného. Jiří Winter musel pro zavedenou značku objevit nového libretistu. Našel ho v osobě spisovatele Miloslava Švandrlíka. Znali se už od 50. let a ke spolupráci je přivedlo vítězství v soutěži na festivalu Haškova Lipnice 1960. Vydali společnou knížku *Krvavý Bill a viola* a po jejím úspěchu řadu dalších. Nejúspěšnějším byl román *Černí baroni*, jenže nepříjemné téma bylo normalizačním funkcionářům záminkou k omezení spisovatelových publikačních možností. Winterovu nabídku spolupráce rád přijal. V roce 1970 začalo jejich nejplodnější období – uveřejnili spolu přes 25 000 kreslených vtipů. Příznivci autorské dvojice Neprakta–Švandrlík můžou znát přes 80 Švandrlíkových knih s Nepraktovými ilustracemi.

NEPRAKTOVY PRVNÍ POKUSY

V Československu se pojem „komiks“ objevuje až někdy po roce 1948. Do té doby se mluvilo o obrázkových příbězích nebo kreslených seriálech. Označení komiks vzbuzovalo u odpovědných činitelů negativní pocity, spojované s brakovou literaturou. Uznávaný spisovatel Jan Drda v jednom článku označil tuto výtvarnou disciplínu za nekrofilní svinstvo a dobová kritika ji nazývala imperialistickou.

Před 2. světovou válkou vycházel komiksový časopis *Puntovy příhody*, ale během okupace ho zakázali a po válce už nebyl obnoven. Asi nejznámějšími zástupci tohoto žánru jsou Foglarovy a Fišerovy *Rychlé šípy*, vycházející v *Mladém hlasateli* a později v *Junákovi* – rovněž během války zakázané, stejně jako po roce 1948. Teprve na přelomu 60. a 70. let se na stránkách časopisů, povětšinou dětských, začaly objevovat originální české komiksy. Ač si je čtenáři velmi oblíbili a autory byli renomovaní výtvarníci (Born, Saudek, Kalousek, Jelínek ad.), u státních orgánů, starajících se o ideologickou nezávadnost tiskovin, se nikdy netěšily velké přízni.

První opatrný pokus Neprakty, respektive Nepraktů o komiks – spíše takzvaný strip – se objevil na stránkách deníku *Mladá fronta* v říjnu 1955. Jmenoval se *Frontík* (libretistou byl Karel Friedrich). *Frontík* představoval jakéhosi svazáckého Supermana, řešícího hrdinně

Byla jedna pouliční skříňka Svazu mládeže. Opuštěná a zanedbaná. Někdo nakreslil prstem do jejího zaprášeného skla takového panáčka, aby pozlobil ty, kteří o skříňku měli pečovat. Jenže marně. Nikdo se nedovtipil, nikdo se nezastyděl. I toho nakresleného chlapíka čekání omrzelo. Přišel k nám do redakce a nabídl nám svou pomoc. Rádi jsme ji přijali. Sledujte tedy jeho příhody!

Napsal: Karel Friedrich Kreslí: Neprakta

všechny problémy a upozorňujícího na nešvary v mládežnických organizacích. Hlavní správě tiskového dohledu, tehdejší cenzuře, ale připadal moc americký. Seriál – komiksem se to v žádném případě nazývat nesmělo – vycházel do února 1956. Pak mu došel dech, případně tak rozhodly patřičné orgány, a zkrátka skončil. Tak tomu ostatně bylo se všemi Nepraktovými komiksy – byly buď násilně přerušeny v momentě, kdy redakci někdo vytknul nevhodnost námětu nebo zpracování, anebo byli autoři vyzváni, ať rychle vymyslí jakoby poslední díl, aby se to nějak uzavřelo. A bylo po komiksu! U čtenářů každopádně měly skoro všechny Nepraktovy kreslené příběhy na pokračování velký úspěch, a tak za čas, když se situace v té které redakci uklidnila, mohlo začít vycházet zase něco nového. Nutno připomenout, že u řady příběhů se vlastně nejednalo o komiks, spíše o využití komiksově formy.

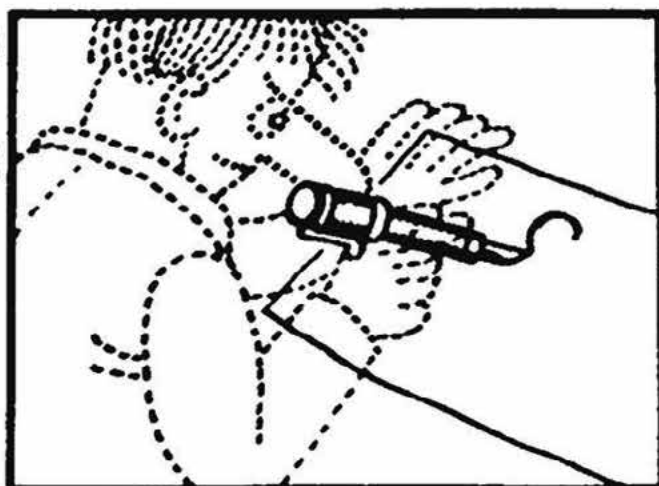
WINTEROVY KOMIKSY

Pod značkou Neprakta, ovšem na základě cizích libret, vycházely v 60. letech v různých tiskovinách komiksy, které snesly srovnání s jinými úspěšnými českými autory. Některé byly dost naivní, jiné se snažily čtenáře vychovávat v duchu socialistické morálky, případně se vysmívaly nepěkným lidským vlastnostem. V rukou držíte knihu, která se věnuje především obrázkovým seriálům, jenž Winter kreslil na libreta Bedřicha Kopecného a Miloslava Švandrlíka. Komiksy ostatních libretistů zmiňuje jen krátce.

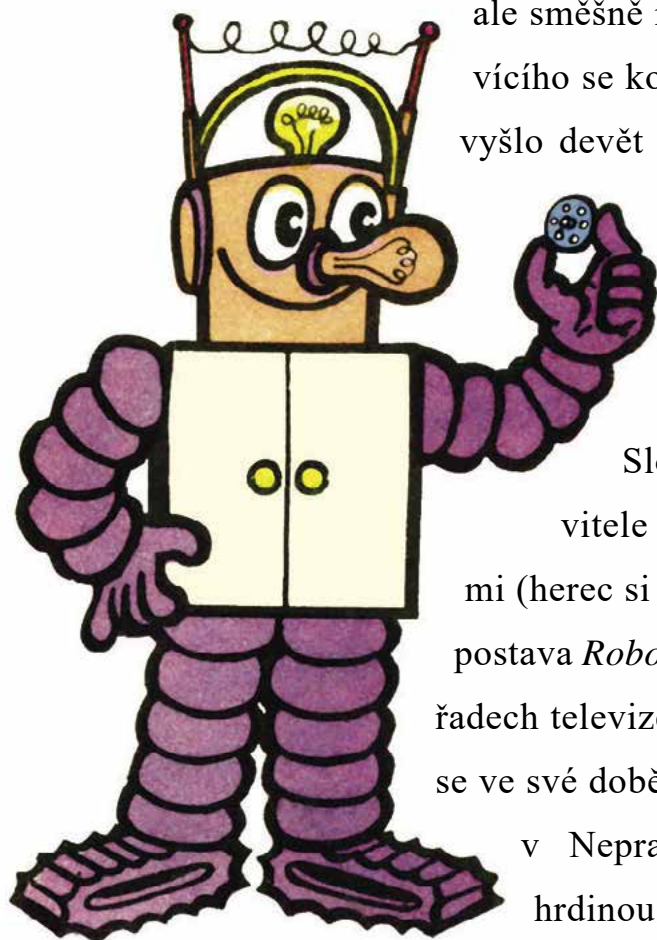
Ota Šafránek, šéfredaktor *Dikob azu*, stvořil neviditelného reportéra *Lachouta*, odhalujícího špatnosti při budování socialismu. Seriál *Byl tam Lachout* uveřejňoval *Dikob az* v roce 1960 a kromě úvodního seznámení s „všestranným a moderním reportérem“ vyšlo jen 13 pokračování (z toho po jednom příběhu od J. Ondráčka, J. Berana a dvou od V. Smržové). *Lachout* si od začátku všiml společenských témat. Poslední uveřejněný příběh se

týkal srazu německých revanšistů a potom už žádná reportáž s *Lachoutem* nevyšla. Možná i proto, že Nepraktova kresba se k tepání Sudetoněmeckého landsmanšaftu nehodila, jelikož nevzbuzovala dostatečné opovržení.

Byl tam Lachout

Spisovatel Jiří Melíšek vymyslel příběhy *Robota Emila* pro rozhlasové vysílání silvestrovské *Jitřenky* (1959). Nápad oprášil v roce 1961, kdy časopisu *ABC mladých techniků a přírodovědců* nabídl obrázkový seriál s příhodami chytrého, šikovného,

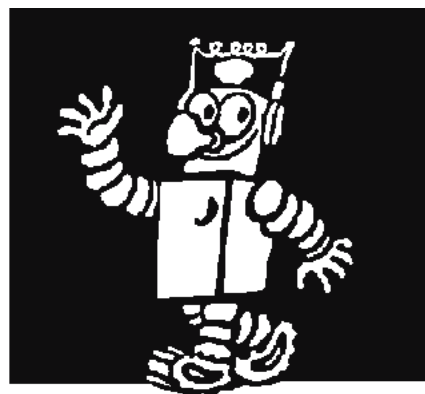

ale směšně nemotorného robota – umělého člověka, živícího se kovem a olejem. S Nepraktovými ilustracemi vyšlo devět pokračování. V následujícím ročníku *ABC*

se objevily tři reportáže *Robota Emila*, opět s Nepraktovými ilustracemi. Po úspěchu v časopisu pro děti napsal Melíšek několik příběhů pro pražské divadlo Rokoko.

Složité latexový kostým Jiřího Šaška, představitele hlavní role, měl otvírací břicho se žárovkami (herec si v něm určitě užil pořádné horko). Oblíbená postava *Robota Emila* často vystupovala v estrádních pořadech televize, vyšla i kniha *Emilových příběhů* a figura se ve své době stala velmi známou. V roce 1965 byl Emil

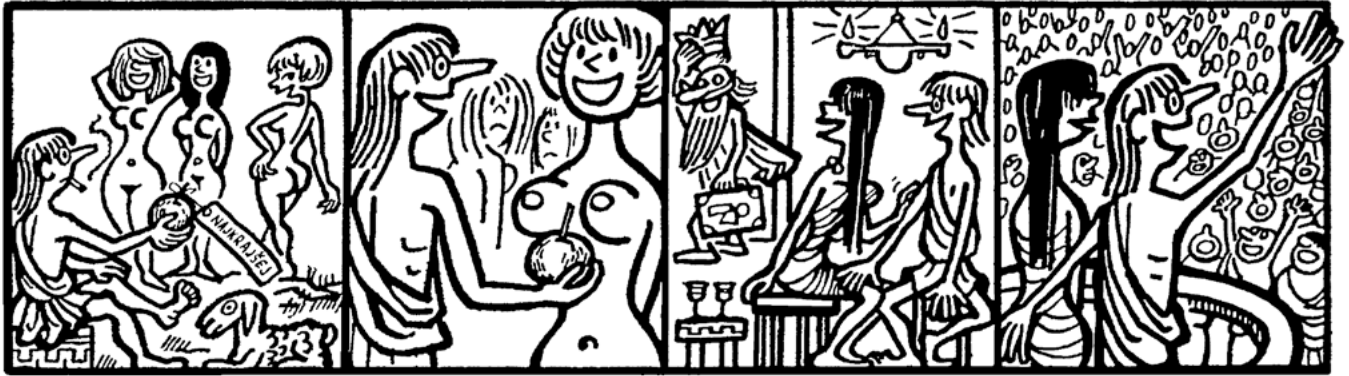
v Nepraktově kresbě hrdinou 13 pětiobrázkových stripů programového týdeníku Československá televize. Příběhy se točily kolem televizního vysílání a autor se prý musel snažit, aby výsledek pokud možno komiks vůbec nepřipomínal. V roce 1971 autoři Melíšek–Neprakta uveřejňovali ve *Svobodném slově* seriál *Robot Emílek*, určený dospělým čtenářům (18 pokračování).

ANTICKÁ MYTOLOGIE

Antická mytologie se jmenoval seriál 12 komiksových příběhů od Jána Beličky, které Winter ilustroval pro slovenský měsíčník *Křížovkár a hádankár*. Scenárista se v rámci známých antických příběhů pokusil o satiru na aktuální témata, a i proto to celé bylo hloupé

ANTICKÁ MYTOLOGIE

Héra: — Daj ho mne, budeš pá-
nom Ázie!
Aténa: — Mne, vyhráš každú voj-
nu!
Afrodíta: — Mno, získaš najkraj-
šiu ženu!

Paris: — Neokolonizátor nie som,
militarista tiež nie, ale chlap
budem ešte dlho. Tu máš!

Kráľ: — Staraj sa o hosta, mu-
sím odcestovať.
Helena: — Rada, mužiček, spo-
lahni sa!
Paris: — Uteč so mnou, Sparta
i tak majstrom nie je.

Paris: — Občania Tróje, priviezol
som si ženu a jej poklady.
Budeme vám vládnuť.
Dav: — Hurá! Nech žije náš ne-
rozborný zväzok!

Posol: — Už idú na nás, bude desaťročná
vojna, čo robíš?
Paris: — Vyhlás bojový poplach!
Helena: — A pokúp pre mňa všetky zbro-
járske akcie!

Helena: — Nemal by si svojim pomôcť?
Paris: — Keď si pomôžu sami, aj bohovia
im pomôžu. Tak to bude i v budúcnosti!

Helena: — To je strašné, čierna šaty mám
v čistiarni a vôbec mi nesvedčia, ale čo
nespraví žena pre veľkú lásku...?

a s žiadnym príznivým ohlasom u luštitelů křížovek se seriál nesetkal. Winterovy ilustrace jsou ale nápadité a vtipné, proto do výčtu bezesporu patří.

ROK DRUŽSTEVNÍKA ŽAHOURKA V DOPISECH BRATROVI

Na zadní stránku *Magazínu aktualit a zajímavostí* vymyslel jeho šéfredaktor Jan Kloboučník libreto komiksu, nazvaného *Rok družstevníka Žahourka v dopisech bratrovi*. Poprvé vyšel v lednovém čísle roku 1966. Ještě v únoru si čtenáři prohlédli druhé pokračování, třetího už se bez udání důvodu nedočkali. Další dva „dopisy“, které Winter nakreslil a předal redakci, nevyšly.

*Milý bratře,
 vy v městě si myslíte, že zemědělec v zimě odpočívá. A vůbec
 po celý rok že si poklidně žije uprostřed přírody. A my zatím nevíme,
 kam se vrátit dřív. Budu Ti to popravdě celý rok líčit.*

*Nový rok, a hned těch
 starostí s prasetem.*

*Koukám, aby bylo v chalupě pořádk
 dost dřeva a to člověka zahřeje.*

*Třikrát, čtyřikrát týdně míváme
 školení, kde vedle problémů odbor-
 ných probíráme i vnitropolitickou
 a mezinárodní situaci.*

*Člověk je v jednom kole
 i v neděli.*

Předseda říká: Bez Václava ani ránu!

*Koncem měsíce jsem musel
 do nemocnice. Palec mě zlobí.*

Václav Žahourek

**LIBRETO JAN KLOBOUČNÍK
 U KAMERY NEPRAKTA**

ANTICKÁ SPORTOVNÍ POVIDLA

V roce 1966 začal spolupracovat s Miloslavem Švandrlíkem na dětských komiksech, jichž společně vytvořili několik set. Zpracování komiksu od jiného autora se omezilo už jen na dva projekty. V roce 1973 uveřejnil *Neprakta v Pionýrské stezce* 22 dílů seriálu *Antická sportovní povídky*, na námět Eduarda a Heleny Škodových (pod značkou HEŠ) podle mytických příhod antických bohů a sportovců. Hrdiny byli Hérakles, Atlas, Atalanta, zápasník Promachos a běžec Polymnéstor, nechyběl ani příběh z námluv Pelopových a celé to končilo ve chlévě Augiášově.

Z OLYMPIE DO SYDNEY

Posledním komiksem, který Winter nakreslil, byl sportovní seriál *Z Olympie do Sydney*, pojednávající o dějinách některých olympijských sportů. Pro časopis *Stail on* jej psal redaktor Chytil v letech 1999 až 2000 a jak z názvu vyplývá, vycházel před olympijskými hrami v Sydney. Uveřejněno bylo jenom pět pokračování, další díly už Winter kvůli zdravotním potížím nevytvořil. I tak se tímto komentovaným seriálem jakoby uzavřela éra „klasického“ komiksu, který se v našem století ubírá zcela jinými cestami jak po stránce scénaristické, tak výtvarné. Winter-Neprakta se však stal několika mladým českým autorům vzorem.

Všechny jeho obrázkové příběhy nesou punc zábavy a situačního humoru. Rozvržení děje do jednotlivých okének autor přísně dodržoval a rámeček obrázku překročil maximálně vztyčenou rukou postavy nebo nakročenou nohou, aby zobrazil potřebnou dynamiku figury. Nepoužíval celostránkovou kompozici, scénickou perspektivu ani expresivní zobrazení, jeho obrázky jsou vlídné k dětem i dospělým, pro které kresbu občas doplní nenápadnou a slušnou erotikou. Libretisté rádi vycházeli vstříc jeho občasným přáním, že by si chtěl nakreslit nějaké oblíbené téma nebo neobvyklé zvíře. Zvláště Miloslav Švandrlík si s ním výborně rozuměl a na oblíbenosti značky Neprakta měl obří podíl – a to nejen na poli komiksu.

ANTICKÁ SPORTOVNÍ POVIDLA

EPOCHA PRVNÍ - HERAKLÉS MĚL ZA UŠIMA. Autoři prohlašují: Nic jsme si nevymysleli! Povidla, která se tu povídají, už před 2000 lety zapsali pánové Homér, Pindaros a další. Pověst o Heraklovi je delší. Vypráví i o jiných činech reka, který vynikal nejen silou, zručností, vytrvalostí a houževnatostí, ale především chytrostí a vtipem. A tak všichni mladí ve starém Řecku chtěli být jako on. Začali měřit síly, zručnost, vytrvalost a houževnatost, svůj vtip a bystrost a říkali tomu olympijské hry.

Autoři textu H. a E. Škodovi

Z Olympie do Sydney

Kreslí: Winter-Neprakta

Píše: Chytil a dějiny

Díl I. – Všechno začalo v Řecku

Řekové dbali na fyzickou krásu a olympijské hry byly oslavou kultury těla. Jmenovali se však Diový (v Olympii a Nemeji), Poseidonový (v Korintě) a Apollónový (v Delfách). Sportovci se připravovali v *gymnasionu*. Slovo *gymnos* znamená v řečtině nahý, v Řecku se tedy sportovalo bez oděvu.

Každý rok proběhly jedny hry. Po čtyřech letech se tak vracely zpět, tedy vznikl čtyřletý cyklus. Trvaly týden a na tu dobu utíhaly válečné vřavy. Půl roku před zahájením oznamovali běžci datum konání. Běhali od města k městu a zvali atlety i návštěvníky. Byla to fyzicky vyčerpávající kampaň.

První den se konaly náboženské obřady a obětování bohu. Pak se sportovalo a poslední den proběhly velké koleby průvod a opulentní hostina.

Před sportovním výkonem si atleti namastili tělo, aby uvolnili a zahřáli svaly. Po závodě pak odstranili pot, olej i prach a tělo naparčímovali. Odebrali se do lázní a odpočívali. Zázemí řeckých sportovišť byla na stejné úrovni jako ta dnešní. Jediné sem směly ženy (veřejné tajemství).

Soutěžilo se i v boxu. Atleti měli ruce obtočené koženými pásky napuštěnými olejem nebo tukem. Rány směly zasahovat pouze tvář!

Obtíbenější byl ovšem *pankracion*. Zápas, při němž s výjimkou kousání a ran do očí bylo povoleno všechno. Když atlet podváděl, rozhodčí ho uderil hůl.

Na podváděly byli v Řecku hákliví. Kdo podváděl, musel zaplatit tučnou pokutu. Za vybrané peníze se stavěly pomníky.

Při skoku do dálky se atleti rozbíhali s činkami v ruce. Po odrazu je činku vnesly do větší výšky. Před dopadem pak atlet ze všech sil zapažil a činku odhodil. Tímto způsobem se skákalo dále než dnes.

Vítěz dostával jednoduchý věnec z listů. U Olympii byl olivový. U Nemeji z divokého celeru.

Příště: Maratonský běh

LESNÍ KVÍTKO A SKVRNITÝ LEV

K propagaci Státního nakladatelství krásné literatury, hudby a umění vytvořila dvojice Neprakta dva komiksy. *Lesní kvítko aneb Krkavčí otec* s podtitulem *Lyrický románek pro dospělé dívky a vůbec pro něžné pohlaví všeho věku s mravním zakončením*, kritizující oblíbené dívčí romány, a *Skvrnitý lev aneb Řeka smaragdů* s podtitulem *K doplnění naší dobrodružné literatury z cizích vzorů*, parodující dobrodružnou literaturu. Reklamní ma-

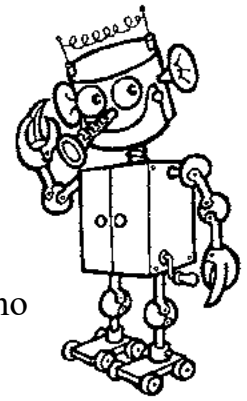

teriály se vydávaly ve vysokých nákladech, ale ohlas na oba komiksy byl víceméně nulový. Jen z nejvyšších míst přišla kritika, odsuzující kapitalistickou formu propagandy, navzdory tomu, že se doba po Chruščovově odhalení Stalinova kultu uvolňovala a začaly se objevovat nové formy prezentace.

LAMPION ALPAKA

Čtyřobrázkové stripy začaly vycházet v *Dikob azu* koncem léta roku 1958. Libreto Bedřicha Kopecného slibovalo řadu nápadů a autoři počítali s četným pokračováním. Vyšlo však jen sedm příhod šikovného

LAMPION ALPAKA: B 606 SE OBJEVUJE

Milí čtenáři! V těchto dnech se nám přihlásil v redakci nevšední návštěvník.

Zatímco se představoval, prohlédli jsme si smělce od paty až k hlavě.

Ujistil nás, že je nadán velkými možnostmi k proniknutí do všech zákoutí denního života.

Když jsme si ještě přezkoušeli jeho elektronkový mozek, rozhodli jsme se seznámit vás s některými jeho zážitky.

LAMPION ALPAKA V BITVĚ O ZRNO

Na svém putování přišel Alpaka do žirných lánů...

Kombajnéri měli právě jakousi potíž.

Jakékoliv zdržení znamenalo ztrátu!

Leč kybernetické srdce Alpakovo je na pravém místě...

LAMPION ALPAKA ZEDNÍČÍ

STŘEDA: Lampion Alpaka se přihlásil ku práci ve stavebnictví...

ČTVRTEK: A hned se snažil udělat dobrý dojem...

PÁTEK: Na té stavbě měli zvláštní pracovní podmínky

PONDĚLÍ ODPŮLDNE: kterým nováček Alpaka špatně porozuměl.

LAMPION ALPAKA NA ESTRÁDĚ

Z našich estrád, žel, vymizeli mezinárodně proslulí jedinci,

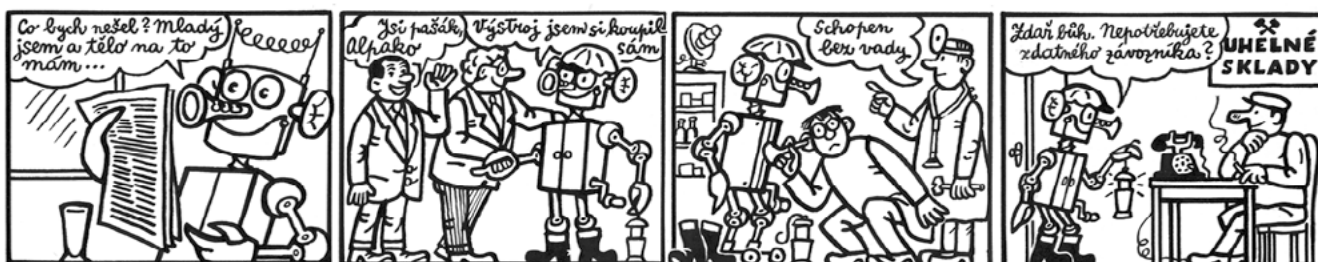
kteří se jednou za sto let rodili v okolí Himálají, ve Vršovicích a jinde

a používali tajemných, nadpřirozených sil ze sfér mezi nebem a zemí.

Přece se jeden vyskytl a uplatňoval svůj vliv na Lampióna Alpaku.

a nadaného robota *B6* s elektronickým mozkiem a dost. Osmé pokračování už *Dikob* az neuveřejnil. I když šlo o díla dost poplatná době a témata byla povětšinou agitační, stejně je zatrhli.

LAMPION ALPAKA JDE NA UHLÍ

Alpakovi se zalíbily podmínky nábora na uhlí.

Rozloučil se slavnostně a dojemně se svými přáteli.

Lékaři neměli o jeho mechanismu pochyby

a Alpaku od čestné práce s uhlím nijak neodradili.

LAMPION ALPAKA ZASTUPUJE REDAKTORA

Probádal poštu,

vyslechl telefony

a připravil číslo.

LAMPION ALPAKA HRAJE ŠACH

LAMPION ALPAKA NA DOŽÍNKÁCH

Po zakončené sklizni si na jedné vesnici uspořádali estrádní zábavu.

Pro důležitější kulturní úkoly se umělci neočekávaně nedostavili.

Družstevníci požádali Alpaku, aby radiotelegraficky sehnal náhradní umělce.

Když neměl úspěch, zaskočil sám a bavili se všichni.

MLADÝ MUŽ HLEDÁ... A ODHALENÝ PÁR

Do redakce *Mladá fronta* donesli Nepraktové dva čtyřobrázkové stripy s nabídkou, že by jejich prostřednictvím napříště oživilí stránky deníku dalšími příběhy mladých lidí. První dva, květnové, se věnovaly lásce, další měly být vždy aktuální k příslušnému měsíci. Ale na ty už nedošlo.

MLADÝ MUŽ HLEDÁ...

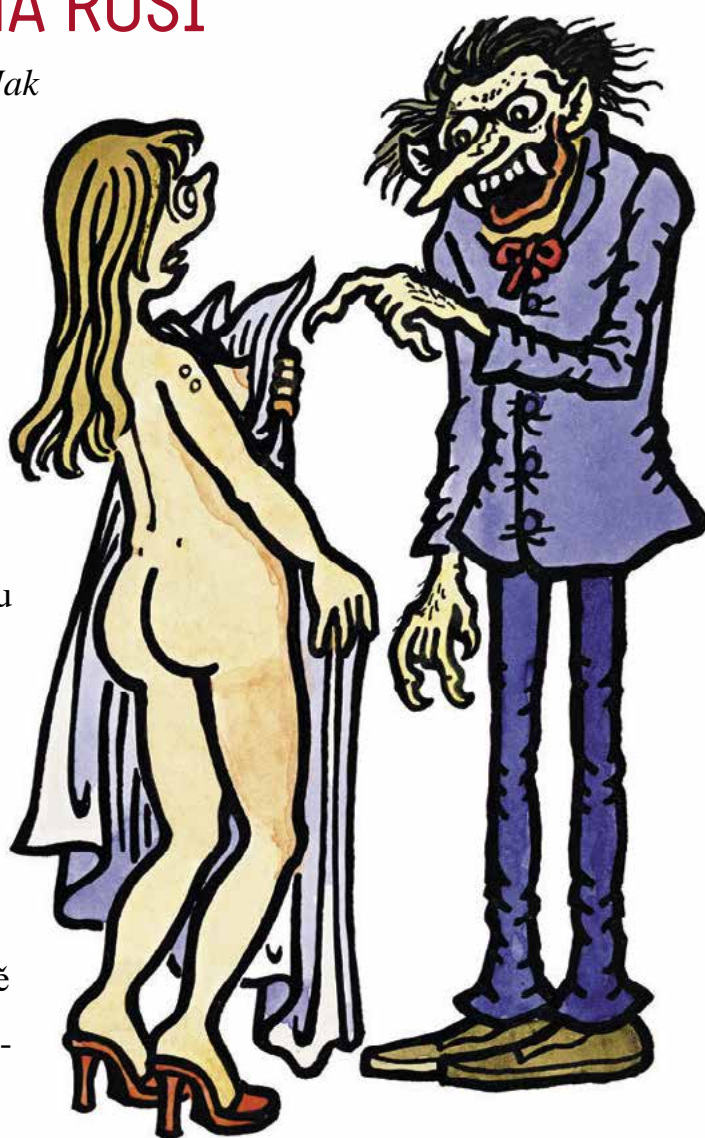

ODHALENÝ PÁR

JAK VYHUBILI UPÍRY NA RUSI

První uveřejněný díl komiksu se jmenoval *Jak vyhnuli upíři na Rusi*, od druhého dílu bylo sloveso vyměněno za *vyhubili*. Šlo o klasický komiks. Švandrlík navrhl synopsi prvních 52 dílů a autoři se těšili na nekončící sérii upířích příhod vesničanů ze staré Rusi. První měsíce roku 1968 slibovaly, že přejmenovaný týdeník *SŽ*, původně (už krachující) *Svět sovětů*, si bude komiksu považovat. Reakce čtenářů redakci nezklamaly a brzy se prudce snížila remitenda časopisu. Ten se cítil zachráněn. Redaktoři si libovali, jak jdou výtisky dobře na odbyt, a autory povzbuzovali po každém dalším pokračování, ať dotyčné mužiky dělají ještě hloupější a zobrazované krásky ještě vlnavější. Euforie vydržela 13 týdnů.

Poslední číslo se objevilo v trafikách ve středu 21. srpna 1968, kdy všude kolem hřměly pásy sovětských tanků a střelba vojáků spřátelených armád. Pro mimořádné, „revoluční“ vydání S32 nakreslil Winter obálku s fotkou Václaváku plného aktérů komiksu a s nápisem „Upíři už jsou tady“. Spřátelení vojáci byli rychlejší; navštívili redakci, všechna lejstra, fotky i kresby vynosili na dvůr a na velké vatře spálili, a to včetně čtyř

UPÍŘI V ČESKOSLOVENSKU •

VÉRIME, ŽE TO NEBUDE
SERIÁL NA POKRACOVÁNÍ

